

Panagiotis Argyrou

Moj Put kroz Anarhiju

Izjava na suđenju za pokušaj bijega iz
zatvora

Panagiotis Argyrou
Moj Put kroz Anarhiju
Izjava na suđenju za pokušaj bijega iz zatvora
2016.

325.nostate.net

anarhija.info

2016.

Pogled unazad...

Samo nam je jednom dan život, kao jedna jedina šansa. Nikada više neće postojati, barem u ovom samostalnom obliku. A što mi činimo umjesto da živimo? Što činimo? Vučemo ga od mjesta do mjesta, ubijajući ga..." – Hronis Missios

Sudovi imaju vlastitu mjernu jedinicu za mjeriti život i slobodu; mjernu jedinicu koja upotrebljava oblike i algoritme pravnog jezika da bi izrazili što je pravedno a što nepravedno, što je dobro a što loše, što je normalno a što propada. I u tom procesu gdje se životi i slobode stavljaju na vagu zakona ponekad imaš priliku da pogledaš unazad; da se osjetiš krivim ili ne. Radi se o važnom trenutku, jer što god kažeš može oko tebe nasipati samo još više cementa, može povećati broj trenutaka u kojima se vrata otvaraju i zatvaraju, možda ti može još više naviknuti uho na zvuk okretanja ključa u bravi, toliko da ti se učini kako si oduvijek slušao taj zvuk, da nije postojalo ni jutra ni večeri kada nisi čuo taj zvuk u neko predodređeno vrijeme.

Dakle, tu smo... Već pet i po godina slušam taj ključ. Pet i po godina moje oči se sudaraju sa zidovima. Pet i po godina s dvije zatvorske kazne (37 i 19 godina) i još jedna nadolazeća. A sada, na ovom suđenju, još jedna. Ovo će biti peto suđenje u nizu gdje ja čekam „da vidim što će mi se desiti” ili „da se moj smijeh pretvori u plač”. I ponovno je došao trenutak da postavim zrcalo ispred prošlosti i mojih odabira te pogledam unazad. Zato, gledam...

Gledam i vidim se kako odrastam u razdobljima kazneno ravno-
dušnih miroljubivih čudovišta. Gledam i sjećam se kako su mi od djetinjstva govorili da se ne petljam u stvari koje ne razumijem. Sjećam se kako su me pokušavali naučiti da je pogrešno brinuti se oko stvari o kojima se, izgleda, nitko ne brine. Sjećam se, kao mali učenik, humanitarnog bombardiranja Kosova i raznih dobrotvornih udruga koje su dolazile u škole kako bi nas uvjerali da život jednog siročeta

Dug život Zavjeri Vatrenih Čelija!
Dug život Neformalnoj Anarhističkoj Federaciji / Međunarodnom Revolucionarnom Frontu!
Za Ustaničko Udruživanje Teorije i Prakse!
Sve se nastavlja...

Panagiotis Argyrou – Član Zavjere Vatrenih Čelija / FAI-IRF

i eksplozivom koji, obmanut lažnom slikom o sebi, upadne u zamku svojih vlastitih kontradikcija?

Odgovor nije nikada jednostavan. I ne zahtjeva jedino samo-kritiku, koliko god teška ona bila, jer ako samo-kritika ne počne mijenjati osobu, mijenjati životne stavove, može lako poslužiti nečem drugom, nekakvim taktikama, meti ili čak vlastitim obmanama. Zato je za mene apsolutnost loš savjetnik kada si već imao prilike vidjeti u kakvim se ekstremnim kontradikcijama možeš naći, bez obzira koliko dosljedan želiš biti sam sa sobom. Najvažnija stvar koju bi trebali uvijek držati na umu je da štogod činili, štogod žrtvovali, ne bi se zbog toga trebali hvalisati ili samoveličati. Dosljedan si kada shvatiš da je tvoje žrtvovanje osobni izbor nesebičnosti, a ne medalja ili čin u hijerahiji gerilski borbe. Kada naučiš rukovati tvojim kontradikcijama dostojanstveno i skromno, bit ćeš sposoban da pokažeš razumijevanje za kontradikcije drugih.

Činjenica je da ako ne naučiš ništa iz teških i gorkih lekcija koje ti život donosi, ekstremna će te arogancija učiti s jedne strane čak još apsolutnijim, a s druge čak još više utopljenim u vlastite kontradikcije.

Stav zbog kojeg možeš zaboraviti stvari koje ne bi smjele biti nikada zaboravljene: dan kada ti je netko, i nitko drugi, otvorio vrata kada su te gonili, dan kada je netko došao da te izvuče iz zatvora, trenutke kada je netko riskirao da umre za tebe ili kada ti je netko čak stavio na raspolaganje vlastiti život. To su stvari koje ne bi nikada trebale biti zaboravljene, bez obzira na razdaljinu između osoba. Zato, ako tvoja prošlost nije toliko čista koliko bi želio, trebao bi od sada postati skromniji. Kretati se pažljivo, jer nikad ne znaš kada ćeš ponovno morati se suočiti s budućom kontradikcijom, koja proizlazi iz činjenice da se ne predaješ, da nastavljaš istim putem, krećući se čvrsto prema smjeru koji si već odavno odabrao.

Zato, bez predaje, bez kajanja, bez povlačenja...

I dalje ostajem u borbenom stavu uz neprekidnu anarhističku pobunu zauvijek u mom srcu.

u Jugoslaviji vrijedi koliko jedan Unicefov rokovnik. Sjećam se noći u mojoj dnevnoj sobi gdje gledam grobare TV-emisija koji tako indiferentno broje ubijene kao da izvlače brojeve lota. Sjećam se humanitarne mode usvajanja djece takozvanog „trećeg svijeta”, koji su patili i umirali žedni i gladni negdje toliko daleko da nas ne uznemire.

Sjećam se ulica ispunjenih izbjeglicama ratnih invalida i drugih ljudi kojima su bacali novčiće kao da pljuju na njih. Sjećam se ulične djece, vozača koji su psovali imigrante dok su ovi skakutali kroz prometnu gužvu da bi oprali vjetrobrane i to... „vrati se u svoju vlastitu zemlju”. Sjećam se beskućnika na uglovima trgovačkih centara, ispred ili pokraj blještavih izloga ispunjenih beskorisnim proizvodima koje su izradili maloljetnici u tvornicama zemalja Trećeg Svijeta kako bi svaki građanin Zapada mogao uživati u njima, i prolaznika koji su ravnodušno prolazili, možda malo uznemireni njihovom prisutnošću koja je remetila tu estetiku.

Sjećam se imigranata uličnih prodavača koji su nosili svoju robu u plahtama i policajaca koji su ih ganjali, tukli i vukli ih za vrat, odvlačeći ih na ulicu pred prolaznike, koje je izgleda samo smetalo da se to odvijalo baš usred njihovog prolaza.

Sjećam se ulaska u pubertet u zoru milenija. Kada su svi slavili i radovali se samo zato jer je bila 2000., i kada je izašlo novo izdanje računalskog softwarea. Sjećam se kako većinu mojih kolega iz razreda nije zanimalo ništa osim novog izdanja neke poznate markirane odjeće, cipela, mobitela i video-igrice. Čitava jedna generacija koja je potrošila interese svoje adolescencije na skupocjeno smeće i osjećala se sretno zato što joj je pružena šansa da potroši novac na to smeće. Čitava jedna generacija koja se naučila zabavljati gledajući glupe reality-show, kao Big Brother, u kojima se ljudsko dostojanstvo dobrovoljno briše za malo reklame i nešto novaca za nagradu, dok istovremeno na Srednjom Istoku padaju čelik i smrt u ime rata protiv terorizma.

Bilo je to vrijeme kada su moral i pozadina vrijednosti društva bilo istovjetni s najsmrdljivijim zahodom. Bilo je to vrijeme riješenih socijalnih pitanja. Burza, ulazak u Euro, razbijanje terorizma

i otvaranje najsvježijeg perioda: priprema ponosnih Olimpijskih igara 2004. Atena je modernizirana po standardima europskih metropola; javni prijevoz unaprijeđen je metroom, tramvajem i novim eko-autobusima, dok je stvorena nova cestovna mreža kako ne bi ostalo neiskorišteno toliko hektara spaljene šume koja je stradala u prethodnim ljetnim požarima. Bilo je to otvaranje duge turističke sezone i morali su na neki način poboljšati ceste u zemlji, kako bi sve vrste bordela bile pristupačnije, pošto se tu pravi sveti duh nove grčke kulture istaknuo, tu gdje su ugledni grčki seljaci potrošili svoje europske poticaje, tu gdje je silovano na tisuće europskih imigrantica iz bivšeg Istočnog bloka, dok su grčke kućanice dobile novi nacionalni identitet u modernom društvenom okruženju pošto su dijelile istu zajedničku brigu „kurve su došle da nam ukradu naše muškarce”. Sjećam se vulgarnog nehaja tog doba. Kada imigranti utopljeni u Egejskom moru nisu još bili toliko brojni da se pojave u vijestima i potaknu političare da dijele prsluke za spašavanje djeci koja su preživjela brodolom. Tada je bilo samo nekoliko koncentracijskih logora; ubojstva i mučenja nisu tako često dostizala vanjski svijet, a i kad bi uspjela radilo se o beznačajnoj obavijesti kako se gledatelji ne bi uznemirili.

Stoga... koga je zanimalo da su građevine olimpijskih zdanja izgrađena na leševima imigrantskih radnika zbog stotina nezgoda, kako bi bila dovršena na vrijeme i publika mogla gledati dopirane atletičare nagrađivane medaljama. Bilo je to predivno grčko ljeto u kojem je svatko otkrio sakriveni šarm grčkosti. Tada je narod ispunjen nacionalnim uzbuđenjem ispunio gradske trgove da bi proslavio pobjedu nogometne reprezentacije na ogromnim okupljanjima, klicajući jednim glasom i jednom dušom. Bilo je to ljeto ponosnih Grka, i činilo se da ništa ne može ozlovoljiti „Narod”, osim slavlja albanskih imigranata zbog pobjede njihovog nacionalnog tima. Domaće je obuzela sveta ozlojeđenost, „ne samo da albanska djeca krađu zastave na našim paradama, nego se i usuđuju izvrnuti nas ruglu na našim vlastitim trgovima”. Ta ista sveta ozlojeđenost prouzročila je pogrom diljem zemlje koji, osim što je koštao života barem jednog imigranta, ko-

kog pokreta (ilegalnih ili ne) – nego zato jer bi se, ne preuzimajući odgovornost u trenutku hapšenja, smatram, umanjila vrijednost zavjereničkih djela. Naravno, bio bih povoljnije tretiran, ali bi moje dostojanstvo bilo povrijeđeno. Jer ako anarhistički zavjerenik, uhvaćen na djelu, pokušava legalnom taktikom izbjeći buduće „terete”, onda ispada da smo mi u biti osobe kojima stvari vrlo lako postaju teške. Zato, nismo odabrali da preuzmemo odgovornost zbog nekakve baštine, pošto bi to bilo suprotno duhu anarhističke zavjere. Preuzimanje odgovornosti je nužno samo kada vrijedi dokazati da anarhistički napad nije apstraktni pojam, nego da poprima oblik fizičkog sukoba s državom kao entitetom. To je individualni stav pri kojem je subjekt sposoban čvrsto se suočiti sa zakonima, „antiterorističkim” zakonima, javnim redom i ministrima pravde, sudnicama, zatvorima i stražarima, bez straha.

Na kraju, povodom ovog suđenja, želim izraziti nekoliko misli oblikovanih u mraku teških trenutaka koje su ostavile par duboko urezanih zaključaka, te se nadam da ih neću ostaviti neiskorištene u budućnosti.

Mnogo se puta desilo, zbog uzbuđenja i entuzijazma uzrokovanih ekstremnim životom koji smo odabrali, da život sukoba ispunjen ekscjesima postane apsolutan. Toliko zatrovan apsolutnošću prouzročenom našim vlastitim ekscjesima, da počnemo opravdavati sebi taj stav i pripisivati mu moralnu prednost naše dosljednosti.

No, što se desi kada stignu trenuci u kojima shvatiš, na najekstremniji način, da nisi čudovište dosljednosti koje bi želio da jesi i da drugi tako vide?

Što se desi kada se pogledaš u ogledalo i vidiš da nisi jedini koji posjeduje ekstremne kontradikcije, nego da ih ima previše, i da plivaš u njima, da se utapaš u njima?

Tada ne samo da gubiš tvoju moralnu prednost nad drugima, nego se i počinješ zaista, duboko unutra, zapitkivati tko si. Jesi li zaista ono što kažeš da jesi ili si se jednostavno pretvorio u nekoga s oružjem

ono što jeste, kao što vi ne oklijevate da me pokopate ispod tona cementa zbog onog što jesam. Ali i dalje se ne kajem ni za što. U ilegali s 21 godinu, u zatvoru od 22, brojim skoro šest godina u zatočeništvu s neznanim izgledima da izađem, jer na ovom i na svim drugim suđenjima je sve moguće. Znam da godine koje sam izgubio i koje ću izgubiti ne mogu biti nadoknađene. Radi se o vrijednim godinama života koji su isparili između četiri zida. O godinama života tokom kojih su tvoji vlastiti ljudi bili nagurani u zatvorske hodnike da bi te posjetili, ponekad putujući kilometrima. Radi se o isključivanju osjetila zato što su sva osjetila zaglavljena u dimenzijama sivila. To je sporo umiranje želja, jer propuštaš, propuštaš, propuštaš... Na milijune očitih svakodnevnih stvari koje svatko može uraditi bilo kada, prošetati se pod zvijezdama ili šumovitim proplankom, plivati u moru, zagrliti voljenu osobu, ti to sve propuštaš. I kako se „ceh” suđenja povećava, vrijeme tog lišavanja, koje osjećaš, se produljuje. No, unatoč svemu, tisuću puta mi je draži ovaj život od bilo kojeg drugog udobnijeg, sigurnijeg. K tome, nisam pao s oblaka. Od početka sam znao da moć nije baš tako blaga prema osobama koje se usude prkositi joj i boriti se protiv nje. Ali, nisam zbog moje hrabrosti odabrao taj put, nego zbog mržnje prema situaciji oko nas. Mržnja koja mi je pomogla da savladam svaki strah, svako dvoumljenje. To duboko unutarne uvjerenje da ne mogu ja biti u krivu, nego svi ti poslušni koji plivaju u mulju svoje ravnodušnosti.

Odabirom anarhističkog djelovanja kroz zavjeru malo sam pridonio ometanju reda, mira i normalnosti. I ako sam preuzeo odgovornost za moje sudjelovanje u Zavjeri Vatrene Čelija, učinio sam to jer se desi u životu, koji su neki od nas odabrali, da u trenutku hapšenja i ovisno o slučaju i uvjetima hapšenjima, postane nužno dokazati da zavjereničku aktivnost ne vode duhovi, nego ljudi imenom i prezime. Prave osobe, koje imaju prošlost, razdvojene od svojih voljenih, sa životom koji stoji u čekaonici neizvjesnosti...

Stoga, nisam preuzeo odgovornost jer sam jednodimenzionalno biće s jedinom identitetom pripadanja Zavjeri Vatrene Čelija – k tome, već sam bio aktivni član drugih sudskih procesa protiv anarhistič-

štao je rana na stotine drugih. Društveni osjećaj tog doba nije dirala činjenica da smo se kretali prema „društvu kontrole i nadzora”, uz sveprisutne reklamne zepeline s kamerama koji gledaju kroz zidove i prometne kamere koje prepoznaju biometrijska obilježja, ali mogao je izvesti narod na ulice, s noževima i puškama, zbog ranjenog „nacionalnog ponosa”.

Za mene je to bio trenutak kada se nešto slomilo u meni i kada sam skočio na suprotnu obalu. Ne samo zbog svega toga, a i još goreg, što se dešavalo, nego nadasve zbog potpune ravnodušnosti društva i tišine. Od mog najmlađeg djetinjstva sjećam se da sam pitao, pitao i pitao... O bombardiranjima na TV-u, o djeci u Africi, o beskućnicima, o prosjacima, o imigrantima, o policijskom nasilju, a odgovor je bio hladan, sirov, ciničan „dešava se”. Tako jednostavno. Kao da se radilo o prirodnoj katastrofi, zemljotresu ili poplavi. Mladi i stari, svi su oni koristili uvijek isti odgovor „dešava se”, a najprimitivniji bi dodali „u redu, i što bi ti htio da ja sad učinim?”. Kada pogledam unazad u 2004. vidim sebe kako se gnušam i bijesnim nad svijetom oko mene, uz volju da krenem protiv njega. Da, to je moja krivica. Možete me osuditi zbog toga. Zato što sam vrlo rano počinio zločin da pogledam ravno u srce ovog svijeta i vidim njegovu trulež, i da od tada nisam nikad više bio isti. Ne bih bio nigdje pronašao mir da nisam nešto učinio, štogod, pa makar sam. Od tog sam se trenutka zakleo da ću u ovom društvu uvijek biti anarhist, antidruštveni element koji se bori za uništenje civilizacije iz koje se rađa toliko bijede.

17. novembra 2014. prvi put sam sudjelovao u prosvjedu s organiziranim anarhističkim blokom. U proslavi koju je kontrolira komunistička partija (KKE) svake godine, od 1973. kada je proglašena provokacijom, i to su ponavljali godinama nakon hunte kada je bilo sukoba, dokazujući da je KKE neprijateljski, doušnički mehanizam koji treba biti pogođen, jer za razliku od jasnih neprijatelja KKE igrava revolucionare. Bio je to moj prvi kontakt s anarhistima, prvi put kada sam osjetio miris suzavca, prvi put kada sam vidio inter-

ventnu policiju da linčuje prosvjednike. Znao sam da se nalazim tamo gdje sam trebao biti.

Od tada se samo nekoliko stvari izmijenilo u meni. Mržnja se slegula, sazrela i izoštrila kako bi bila učinkovitija. Ne samo da nisam odustao, godinu za godinom, nego je moje prvo hapšenje, moj prvi kontakt s lisicama, par mjeseci poslije 17. novembra, ojačalo moju mržnju. Tjeran, kao mnogi moji vršnjaci, iz parkova i s trgova naših kvartova zbog urbane represije (koja je, osim kataklizme kafića koji su potpuno izmijenili četvrt u kojoj sam odrastao, svakodnevno sadržavala samo dnevne pritvore, hapšenja, šikaniranja u lokalnoj policijskoj stanici), krenuo sam upoznavati Egzarhiju. Mjesto koje sam zaista osjetio da pulsira. Činilo ti se da čak i zidovi, uske ulice izlučuju osjećaj bunta. Tamo se većina nas sreća, morali smo se upoznati i osjetiti se oslobođeni tlačenja koje smo osjećali u našim kvartovima, zato što su se morali modernizirati, nadograditi i postati toliko komercijalni i turistički da za nas tamo više nije bilo mjesta. U Egzarhiji smo osjećali kao da udišemo zrak slobode. Nije nas plašila činjenica da nas može uhapsiti policijska patrola dok smo provodili vrijeme na ulici, na trgu, u nekoj uličici. Mnogo puta smo, da bi došli do Egzarhije, riskirali inspekciju interventne policije i pandursku opsadu mjesta, no unatoč svemu nastavili smo tamo odlaziti, učeći kako se približiti trgu izbjegavajući policijske snage.

Za mene je bilo samo pitanje vremena kada ću postati dio malenog ili velikog ustaničkog događaja, koji će pretvoriti ovaj prostor u poseban i poznat, čak u inozemstvu. Tokom tih događaja vrlo često nije postojala ni ciljana ni jasna politička strategija, niti išta drugo. Bio je to jednostavan, iskren izraz bijesa koji je odrazio represiju koja je svakog od nas pogodila, odakle god bili. Često su stvari, koje očito nisu mogle biti subjekt političkog projekta, bivale uništene. K tome, ti ustanički događaji su u stvari bile malene, grčevite, razjedinjene osobne pobune mladeži koja je na čitavu metropolu gledala kao na kavez u kojem se gušila, i kao što razjarena zvijer pokušava uništiti svoj kavez tako smo i mi uništavali sve što smo smatrali organskim dijelom metropole-zatvora. Ne zato što smo nešto želi postići. Ne

pogubljenja naših želja, koje su zamijenjene reklamama šampona i mobitela.

Vidim da je realnost u kojoj živimo ružna, ali ne zato što sam to pročitao u nekim akademskim radovima ili u nekim filozofskim tekstovima. Ružna je zato što je ona spoj tisuću milijuna zločina u ime moći. I svatko tko ne učini nešto protiv te realnosti, štogod, svatko tko ostaje neaktivan nije samo osoba drugačijih uvjerenja, nego suučesnik ovog barbarstva. Jer što su masovna tišina, masovna tolerancija, masovna ravnodušnost uvijek bile matrica najmračnijih trenutaka historije. Zato, neću se osjećati krivim jer sam odabrao drugačiji, pobunjenički život. Nisam elitist zato što sam odlučio da ne budem suučesnik. Ne smatram se supriornijim od ostalih, pametnijim, vještijim, naprotiv, mislim da smo na istoj razini i zato smatram masu još više krivom za njenu zločinačku ravnodušnost. Ta ravnodušnost, ta apatija nije drugačija od stava osoba koje su živjele pokraj nacističkog koncentracionog logora, nastavljajući normalno živjeti, normalno odlaziti na posao, normalno večerati za svojim obiteljskim stolom, normalno voditi ljubav u svojim spavaćim sobama, kao da se ništa ne zbiva, dok se kraj njihovih domova odvijao stravični holokaust. Ta tišina je suučesništvo. Bila je tada, sada je i uvijek će biti, u velikim ili malim zločinima moći. Zato jer nije da se jednostavno „dešava”. Dešava se jer mi, svako od nas posebno i svi zajedno, to dozvoljavamo. Ta odgovornost nije nešto što se gubi u gomili, svi je nosimo jer nitko nema pravo da ne učestvuje u povijesti, osim ako se u potpunosti odrekao svega što ima veze s ovim svijetom.

Zato znam da sam u pravu. U ovom svijetu, stoga, u ovom društvu ja sam ponosan, a ne uvrijeđen, kada me smatraju antidruštvenim elementom. Jer ako me moj izbor da budem čovjek u epohi gdje čudovišta nose maske miroljubivih i poštenih građana pretvara u antidruštveni element, onda želim vrlo ponosno nositi tu titulu. Zato što sam odabrao stranu anarhističke pobune i nijedno me suđenje (a do sada ste ih održali mnoga) neće natjerati da se pokajem za ono što sam odabrao da budem. Mi predstavljamo dva različita svijeta i ne bih oklijevao da hladnokrvno ispraznim pištolj u vaše glave zbog

je svoj revanšizam. Nije bitno da li taj pokušaj nije uspio ili je bio ometen, budući da oni sada znaju što je jedna odlučna anarhistička manjina, koja želi riskirati svoje vlastite živote da bi živjeli slobodno, spremna učiniti, uz šansu da bude kadra ponovno napasti.

Zato jer ne postoji ništa ljepše od riskiranja vlastitog života kako bih mogao, slobodno, ponovno napasti istim bijesom čitavo čudovište modernog totalitarnog društva, u kojem preodređeni život zahtjeva od svakoga da razmišlja na isti način, da živi na isti način, da se zaljubi na isti način i da umre na isti način. No, pošto je mnogo već rečeno i možda će još više biti rečeno, osjećam potrebu da unaprijed razjasnim jednu stvar:

Ono što me uvijek tjerovalo, nakon neke točke, u moje izbore, u moja djela i moje odluke, bio je jedan unutarnji nagon da se suprotstavim svakom autoritetu, jedan poticaj koji se kasnije osvijestio i naoružao. Kao što sam odbio da budem efikasni zupčanik društvenog stroja koji melje ljudske živote i duše u komadiće, uvijek ću odbijati da budem raspoloživi element koji bi služio tuđim planovima i ambicijama. Naravno, život koji sam odabrao je riskantan. Uz rizike koji se nekada pokore razumu a nekad ne. No, kada osoba dozvoli da netko drugi odlučuje o njenim rizicima (iz tehničkih ili drugih poteškoća), tada ona prestaje biti anarhistički pojedinac i postaje ponovno zupčanik u nekom drugom stroju koji pokrštava, uz bojazan i izlike, sve što nadilazi njegovu kontrolu. Zato mogu reći da bih spalio moj život, bacio ga čitavog u vatru čak i zbog najapsurdnijeg i samo-destruktivnog rizika dok god je to moj izbor i imam uz sebe realne i izvorne druge koji me smatraju jednakim njima. Naravno, oni bi trebali zbilja poznavati nejednakost uloga, i ne pokušati donositi emotivne odluke nad objektivno ispravnim. Zato što, jasno, u životu ne postoji samo hladna kalkulacija, nego i snažni drugarski osjećaji između prave braće i ne samo (braće) u svijetu. Stoga, nikad više...

Zato je meni nemoguće prilagoditi se ovom svijetu. Uvijek ću posjedovati tu neprestanu mržnju prema njemu, koja me tjera gotovo istovremeno da ga neprekidno napadam. Kao neutaživa žeđ za osvetom. Osvetom zbog naših zadavljenih snova. Osvetom zbog svakodnevnog

zato da država padne. Ne zato da bi poslali poruku. I naravno ne zato što smo bili nihilisti. Bila je to podsvjesno ustaničko čišćenje, pošto smo si priuštiti zadovoljstvo da ozlijedimo živčane završetke metropole-čudovišta koja nam je gušila živote. Zato bi danas svi ti „stariji“, „iskusni“, „veterani“, koji su svojevremeno učinilo isto a čak i gore, trebali pognuti glave te oslušivati puls pobunjene mladeži i što ima za ponuditi, da bi shvatili kako mogu prenijeti svoje vlastito iskustvo i pomoći razvoju nekakve svjesne evolucije i perspektive. No, ako umjesto toga odaberu jednostavnije rješenje kritike, ironije, ismijavanja i prijetnji, kako bi bili dosljedniji svojem preobraćenju i promjeni, označavajući prekretnicu prema navodnoj kvaliteti njihove starije političke zrelosti, onda bi najprije trebali početi od sebe. Trebali bi retrospektivno učiniti samo-kritiku i zatim započeti sa prijetnjama. Zato što samo-kritika nije dovoljna.

Usljed toga, nadvladavši moj početni zanos, pokušao sam prijeći sa spontanih ustaničkih izljeva na organiziranije grupiranje, gdje sam mogao kolektivizirati moj otpor s drugim osobama koje su osjećale i razmišljale kao ja. Tako sam se, neprekidno tražeći moj put kroz procedure, grupiranja i mreže zavjera, pridružio Zavjeri Vatrenih Čelija i postao urbani gerilac. Tokom svih tih godina uništavao sam, palio, pljačkao i dizao u zrak što sam više mogao simbola ove odvratne civilizacije u čije sam ime ja zatvorenik i sada idem od suđenja do suđenja...

To je bio moj put, sve do zatvora, uz jedan mali prijelaz u agresivnu ilegalu gdje sam odabrao utočište kakvo sam želio, ne samo da bih izbjegao zatočeništvo nego i zato jer sam želio ostati u napadačkom položaju prema dominaciji. Kada pogledam unazad ne kajem se ni za što, i ponosan sam na svoje izbore.

Odabrao sam da budem anarhist zato što vjerujem u uništenje svih oblika moći, eksplicitnih ili implicitnih, i zato što sam odlučan da se borim protiv svake autoritarne alternative, bez obzira koju krinku svaki put koristila. Anarhist sam jer vjerujem u apsolutnu slobodu

pojedince i u slobodni život koji se pred nama može otvoriti kao izgled.

Odabrao sam da budem individualist zato što u svijetu gdje trulež doseže svaki aspekt društvenog života nisam imao drugog izbora, ali i zato jer smatram da je društveni zakon beskorisni luksuz koji ne predstavlja nikakav preduvjet odabiru mojeg djelovanja. Neke stvari ne mogu proći, bez obzira koliko tekstova objavili, koliko plakata zalijepili, koliko intervencija napravili. Senzibilitet, interes prema nepravdi koja se odvija negdje blizu ili daleko, su obilježja posebne idiosinkrazije svakog od nas, baš kao i ravnodušnost, netolerancija i strah od različitog. Mnogi se plaše sami sebi priznati da se iza svakog stava prema životu možda krije jedna slobodna volja. To je zajedničko obilježje svih zatucanosti i opsesija, zbog čega njihovi sljedbenici uvijek misle da su svi drugi žrtve, zavedene i obmanute, izgubljene ovčice u neprekidnoj potrazi za dobrim pastirima. Zato što osjete strah kada se suoče s idejom da mogu postojati osobe koje slobodno odabiru da se drže na distanci od onih istih dogmi koje oni sami fanatično podržavaju.

Odabrao sam da budem nihilist, ne zato što ne vjerujem u društvenu revoluciju, nego zato jer jedina društvena revolucija koja bi me mogla zanimati je ona koju bi mogli pokrenuti svjesni anarhistički pojedinci. K tome, to je jedini mogući način za autentičnu anarhističku revoluciju. Sve drugačije slijedi neke druge logike. Oni koji govore o pionirima, oružanim partijama, vodstvima, prijelaznim fazama i drugim sličnim stvarima, neka se klone anarhije. To je utopija, kažu neki zlobnici. Možda zato što je u posljednje vrijeme zamijećen jedan pomak u pragmatičnom realizmu koji sve više i više govori pravim jezikom pionira i o prijelaznim fazama. Možda zato jer su se ubijedili da je Anarhija utopijski ideal i stoga usvojili realističnije revolucionarne prijedloge.

No, za mene se ništa nije izmijenilo. Neka anarhija bude utopija. Radije ću ostati svjestan na marginama, uz sve te lude, buntovne, asocijalne, izazivačke, romantične i srdite sanjare.

Dakle, nihilist sam jer vjerujem da se samo kroz potpuno uništenje civilizacije, njenih morala i vrijednosti, nešto zaista novo može izroditi. I voljan sam da se borim do samog kraja za to uništenje.

Odabrao sam da budem urbani gerilac kao bih sproveo u djelo moje želje, kako bih naoružao moj otpor prema svijetu. Ne gajim iluzije da su moja djela i moji izbori „dirnuli” svijet, jer većina ljudi je naučila biti imuna na svaku emociju koju ne uzrokuje televizija. Možda bih bio uspio pobuditi njihov interes da sam im obećavao miran i udoban život, uz sigurnost i boljitak. Zato što su to vrijednosti koje moderni podređeni štiju, i naravno bijedni su koliko i civilizacija koja ih je izrodila i koja ih razmnožava. Stoga, odlučio sam da postanem urbani gerilac zato što je to za mene bio egzistencijalni bijeg iz ništavnog svijeta organizirane truleži. Nisam učinio taj izbor zato jer je bio najbolji, najučinkovitiji ili objektivno najprikladniji izbor za revolucionara, nego upravo zato što nam je život dat samo jednom i osobno, a ja ga ne želim vući od mjesta do mjesta ubijajući ga svakodnevno. Osim toga, ne vjerujem u mogućnost neke planirane post-revolucionarne budućnosti, zato ne vidim u urbanoj gerili najprikladniji oblik djelovanja za „Revoluciju”, nego je umjesto toga smatram konkretnim i neprekidnim totalnim poricanjem postojećeg svijeta, jednim dijelom sveopćeg mozaika u kojem anarhistička poricanja pronalaze na tisuće načina da se susretnu.

To je moj pregled mojih izbora tada. Što se tiče sadašnjosti, ponovno sam optužen za planirani organizirani pokušaj bijega iz zatvora. Za zavjeru kojoj je bio cilj da dignu u zrak vanjske zidove zatvora Koridallos i bijeg članova Zavjere Vatretnih Čelija. Projekt je bio pripremljen, eksplozivni i oružje bili su spremni, ali sreća nije bila na našoj strani. Skrovište, oružje i eksplozivi pali su u ruke neprijatelja, progon je krenuo i gledali smo kako slijede hapšenja. Hapšenja nama nepoznatih osoba, koje nisu bile povezane s nama, ali i hapšenja poznatih osoba, prijatelja, članova obitelji, i svi oni optuženi za terorizam, optužba koja će u slučaju posljednjih biti podignuta prilikom hapšenja anarhistice Angeliki Spyropoulou. Državni stroj pokrenuo